

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania A. M. P. i E. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 marca 2022 r.,
zażalenia odwołujących się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 15 września 2021 r. odrzucił skargę kasacyjną A. M. P. i E. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 maja 2021 r.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c.). W rozpoznawanej sprawie organ rentowy wydał decyzję, w której ustalił dla A. M. P., podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek E. M. od dnia 21 maja 2018 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe oraz wypadkowe w kwocie połowy minimalnego wynagrodzenia za

pracę. Przedmiotem zaskarżonej przez odwołujące się decyzji organu rentowego było zatem określenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 21 maja 2018 r. do 18 czerwca 2018 r., albowiem od 19 czerwca 2018 r. A. M. P. przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Sąd Apelacyjny zauważył, że w niniejszym przypadku spór dotyczył wysokości podstawy wymiaru składek, od której mogą być naliczane w przyszłości także świadczenia z ubezpieczeń społecznych. W takich sprawach wartość przedmiotu zaskarżenia wyraża się w różnicy między podstawą wymiaru składek przyjętą przez ubezpieczoną (lub płatnika składek), a podstawą wymiaru składek określoną w decyzji organu rentowego. W sprawie dotyczącej wyłącznie ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Nie jest to bowiem sprawa o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, zwłaszcza gdy samo podleganie ubezpieczeniom społecznym (tytuł podlegania tym ubezpieczeniom) nie jest sporne (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r., I UZ 11/14, LEX nr 1504749).

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne dla A. M. P. z tytułu zatrudnienia u E. M. wynosiła połowę minimalnego wynagrodzenia, tj. kwotę 1.050 zł, podczas gdy w umowie o pracę jej wynagrodzenie określono na kwotę 1.700 zł. W tych okolicznościach wartością przedmiotu zaskarżenia jest różnica między kwotą 1.700 zł a kwotą 1.050 zł za okres, w którym istniał obowiązek składkowy, tj. od 21 maja do 18 czerwca 2018 r., traktując jako wartość przedmiotu zaskarżenia różnicę w wysokości podstawy wymiaru składek. W skardze kasacyjnej zawyżono wartość przedmiotu zaskarżenia, określając ją na kwotę 7.800 zł, wyliczoną jako różnica w wysokości podstawy wymiaru składek za okres 12 miesięcy ($1.700 - 1.050 = 650 \times 12$). Jednakże nie miało to wpływu na uznanie skargi kasacyjnej za dopuszczalną, gdyż zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, że podana przez odwołujące się wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od wymaganej i na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną jako niedopuszczalną.

W zażaleniu na powyższe postanowienie odwołujące się podniosły zarzut naruszenia: 1) art. 398⁴ § 3 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji niewłaściwej wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd drugiej instancji stwierdził, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie to różnica między kwotą 1.700 zł a kwotą 1.050 zł za okres od 21 maja 2018 r. do 18 czerwca 2018 r., natomiast prawidłowa wartość przedmiotu zaskarżenia to różnica między wskazanymi kwotami za okres od 21 maja 2018 r. do 6 maja 2021 r., tj. za okres zatrudnienia ubezpieczonej (35 miesięcy x (1.700 zł - 1.050 zł) = 22.750 zł); alternatywnie wartość przedmiotu zaskarżenia powinna odpowiadać różnicy podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne A. M. P. w okresie świadczenia pracy, a następnie w okresie pobierania przez odwołującą się świadczeń z ubezpieczenia chorobowego (zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego), tj. w okresie od 21 maja 2018 r. do 6 października 2019 r. (16 miesięcy x (1.700 zł - 1.050 zł) = 10.400 zł); 2) art. 398² § 1 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie wynosi mniej niż 10.000 zł, podczas gdy prawidłowa wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 22.750 zł. Alternatywnie, nawet przy uwzględnieniu wyłącznie okresów świadczenia pracy i pobierania świadczeń, wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 10.400 zł; 3) art. 398⁶ § 2 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na odrzuceniu skargi kasacyjnej odwołujących się i uznanie jej za niedopuszczalną ze względu na rzekomo zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia; 4) art. 476 § 2 w związku z art. 477⁹ k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie obejmuje wyłącznie okres od 21 maja 2018 r. do 18 czerwca 2018 r. Sąd drugiej instancji w nieuzasadniony sposób dokonał skrócenia okresu, który winien zostać uwzględniony przy ustalaniu wartości przedmiotu zaskarżenia. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która została zaskarżona przez wniesienie odwołania, obejmowała okres od dnia 21 maja 2018 r., a nie wskazany przez Sąd drugiej instancji wąski wycinek czasu. Decyzja organu

rentowego rzutowała na prawa i obowiązki odwołującej się w całym okresie jej zatrudnienia. W chwili wniesienia skargi kasacyjnej zatrudnienie to zostało już zakończone, można więc jednoznacznie ustalić, przez jaki okres zaskarżona decyzja wpływała na interesy ubezpieczonej od 21 maja 2018 r. do 6 maja 2021 r.

Żalące się wniosły o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu, a także o sprostowanie wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w skardze kasacyjnej na kwotę 22.750 zł oraz o zasądzenie na rzecz odwołujących się kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizę prawidłowości zaskarżonego postanowienia wypada rozpocząć od przypomnienia, że zgodnie z treścią art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Godzi się zauważyć, że stosunek ubezpieczenia społecznego jest stosunkiem o charakterze majątkowym, gdyż konsekwencją jego istnienia jest obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne oraz prawo do świadczeń z tego ubezpieczenia dla osób uprawnionych (art. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 432 ze zm.; dalej jako ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych lub ustawa systemowa). Taki charakter stosunku prawnego, którego dotyczy spór, powoduje obowiązek wskazania przez odwołującego się od decyzji organu rentowego wartości przedmiotu sporu zgodnie z art. 19 § 2 k.p.c. w związku z art. 126¹ k.p.c., a następnie wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji (art. 368 § 2 k.p.c.) i skardze kasacyjnej (art. 398⁴ § 3 k.p.c.).

Swoboda, z jaką strona skarżąca określa wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej, aktywuje obowiązek sądu drugiej instancji, do którego skarga ta została wniesiona, sprawdzenia tej wartości. Sąd drugiej instancji nie może

bezkrytycznie przyjmować dowolnych twierdzeń o wartości przedmiotu zaskarżenia i w razie uzasadnionych wątpliwości powinien wezwać stronę do uzupełnienia skargi kasacyjnej przez skonkretyzowanie tej wartości, a następnie ocenić ją z punktu widzenia dopuszczalności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291; z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 12; poz. 294; z dnia 25 października 2001 r., I PZ 78/01, OSNP 2003 nr 20, poz. 491; z dnia 27 lutego 2002 r., I PKN 305/01, OSNP 2004 nr 4, poz. 65; z dnia 23 listopada 2007 r., II UZ 30/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 54; z dnia 6 października 2009 r., II UZ 32/09; z dnia 9 kwietnia 2009 r., II UZ 7/09 i z 10 lutego 2010 r., II UZ 55/09, niepublikowane). Wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego skargę kasacyjną nie jest jednak wiążąca dla oceny dopuszczalności skargi i podlega sprawdzeniu, zarówno przez sąd drugiej instancji, jak i przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98; z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97; z dnia 20 czerwca 1997 r., II CKN 245/97 - niepublikowane; z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 11 i z dnia 6 kwietnia 2007 r., II PZ 12/0, niepublikowane). Sądy te są nie tylko uprawnione, lecz wręcz zobowiązane do sprawdzenia - w razie wątpliwości - wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ od tej wartości zależy dopuszczalność skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji może stwierdzić, a następnie ustalić i przyjąć w sposób wiążący, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest w rzeczywistości inna niż podana przez skarżącego. Nie jest to jednak formalne sprawdzanie wartości przedmiotu zaskarżenia (według reguł przewidzianych w art. 25 k.p.c.), lecz kontrola dopuszczalności nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim są skarga kasacyjna.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 398² § 1 k.p.c. ma charakter bezwzględny i nie jest dopuszczalne dowolne, zależne wyłącznie od woli stron "oznaczenie" wartości przedmiotu zaskarżenia po to, ażeby uzyskać uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, w której skarga taka jest niedopuszczalna. Z tego względu badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą przez

art. 398² § 1 k.p.c., i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu, o którym stanowią art. 25 i art. 26 k.p.c. O ile bowiem przepisy te wyrażają konieczność ustabilizowania w postępowaniu cywilnym wartości przedmiotu sporu na potrzeby określenia właściwości rzeczowej sądu i wysokości należnych opłat sądowych, o tyle gdy chodzi o określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej potrzeba taka nie występuje, ważne jest natomiast, aby rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegały jedynie te skargi kasacyjne, których dopuszczalność przewidują przepisy procesowe, a nie niewłaściwe określenie wartości przedmiotu sporu przez stronę. W rezultacie nawet brak sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości podanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 marca 2018 r., II UZ 119/17, LEX nr 2456371 oraz z dnia 5 sierpnia 2020 r., I PZ 3/20, LEX nr 3066725).

Nie ulega wątpliwości, że sprawa o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne jest sprawą o prawo majątkowe, w której dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.). Nie jest to bowiem sprawa "o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego".

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia równa jest różnicy pomiędzy wysokością składki wskazywaną (zapłaconą) przez odwołującego się a składką należną, ustaloną w zaskarżonej decyzji za sporny okres (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2008 r., II UZ 49/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 162; z dnia 6 maja 2008 r., I PZ 6/08, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 232; z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301; z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UZ 8/10, LEX nr 1620499; z dnia 26 stycznia 2011 r., II UK 190/10, LEX nr 786391; z dnia 24 maja 2012 r., II UZ 16/12, LEX nr 1222163; z dnia 7 listopada 2013 r., II UZ 59/13, LEX nr 1391553; z dnia 14 lutego 2014 r., III UK 77/12, LEX nr 1619107 oraz z dnia 27 lutego 2014 r., II UZ 77/13, LEX nr 1441274). Pogląd ten odnosi się jednak do sytuacji, gdy podstawa wymiaru składek co prawda jest sporna w odniesieniu do

jakiegoś jej składnika (składników) lub jego wysokości, ale istotą sporu jest wysokość składek wymierzonych od ustalonej przez organ rentowy podstawy ich wymiaru. W takim przypadku wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica między wysokością składek zapłaconych a wysokością składek naliczonych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji.

Opisana sytuacja nie zachodzi w rozpoznawanej sprawie, gdyż organ rentowy zaskarżoną decyzją dokonał ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jednak ani nie naliczył składek od tak ustalonej podstawy wymiaru, ani nie określił wysokości zobowiązania składkowego. Wartości przedmiotu zaskarżenia nie mogła zatem stanowić różnica pomiędzy wysokością składki naliczonej od podstawy wymiaru wskazywanej przez płatnika a wysokością ustaloną w zaskarżonej decyzji, skoro decyzja ta nie określała wysokości składek wymierzonych od określonej w niej podstawy ich wymiaru. Przedmiotem sporu przeniesionego odwołaniem skarżących na drogę postępowania sądowego była natomiast różnica między zadeklarowaną przez płatnika podstawą wymiaru składek a podstawą wymiaru należną według organu rentowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, że w sprawach, w których przedmiotem sporu nie jest wysokość zobowiązania składkowego, ale wysokość samej podstawy wymiaru - wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica między zadeklarowaną przez płatnika składek podstawą wymiaru składek a podstawą wymiaru określoną przez organ rentowy za sporny okres - art. 22 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 czerwca 2012 r., II UK 312/11, LEX nr 1235842; z dnia 8 listopada 2013 r., II UZ 61/13, LEX nr 1396417; z dnia 5 maja 2016 r., II UZ 3/16, LEX nr 2052527; z dnia 24 listopada 2016 r., I UZ 41/16, LEX nr 2191449; z dnia 19 kwietnia 2017 r., I UZ 63/16, LEX nr 2309618; z dnia 10 października 2017 r., II UZ 59/17, LEX nr 2397614; z dnia 20 sierpnia 2020 r., III UZ 1/20, LEX nr 3054007). Oznacza to, że w niniejszym przypadku, w którym spór nie dotyczył wysokości zobowiązania składkowego, lecz bezpośrednio wysokości podstawy wymiaru składek, od której będą naliczane także świadczenia z ubezpieczeń społecznych, wartość przedmiotu zaskarżenia wyraża się różnicą między podstawą wymiaru składek przyjętą przez ubezpieczoną oraz płatnika składek a podstawą wymiaru składek określoną w decyzji organu rentowego.

W rozpoznawanej sprawie zaskarżoną decyzją organ rentowy ustalił dla A. M. P., podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek E. M. od dnia 21 maja 2018 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe oraz wypadkowe w kwocie połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę, tj. 1.050 zł, podczas gdy w umowie o pracę jej wynagrodzenie określono na kwotę 1.700 zł. Decyzja ustalająca podstawę wymiaru składek (niższą niż zadeklarowana przez ubezpieczonego i płatnika składek), a nie wymiar składek, określa ustabilizowany od początku przedmiot sporu, co oznacza, że wartością jest różnica wysokości podstaw, a nie różnica wysokości składek. Wartością przedmiotu zaskarżenia jest zatem różnica między kwotą 1.700 zł a kwotą 1.050 zł.

Z decyzji organu rentowego nie wynikało, że ustalenie takiej podstawy wymiaru składek dotyczy tylko okresu od 21 maja 2018 r. do 18 czerwca 2018 r., tj. do dnia poprzedzającego korzystanie przez ubezpieczoną ze świadczeń chorobowych. Wprost przeciwnie, decyzja była bezterminowa - w tym znaczeniu, że dotyczyła okresu zatrudnienia w ogóle, a nie okresu poprzedzającego zachorowanie ubezpieczonej, za który składki zostały faktycznie opłacone. Składki (ich wysokość, samo istnienie zobowiązania składkowego) nie były przy tym przedmiotem sporu.

Trzeba podkreślić, że przedmiot sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i zakres odwołania od tej decyzji. W niniejszej sprawie brak jest podstaw do ograniczania zakresu przedmiotu zaskarżenia tylko do niespełna miesięcznego okresu opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, zwłaszcza w sytuacji, gdy od przyjętej podstawy wymiaru składek zależy następnie wysokość świadczeń z ubezpieczeń społecznych (w przypadku skarżącej chodzi o wysokość świadczeń z ubezpieczenia chorobowego - zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego).

Rozpoznawana sprawa będzie miała znaczenie dla ustalenia wysokości należnych ubezpieczonej świadczeń z ubezpieczenia społecznego (w szczególności świadczeń z ubezpieczenia chorobowego w postaci zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego), chociaż wysokość tych świadczeń nie była przedmiotem rozpoznania i rozstrzygnięcia w niniejszym sporze sądowym. Tej zależności nie można jednak tracić z pola widzenia. Niefortunna regulacja

właściwości rzeczowej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (sprawy o ustalenie podstawy wymiaru składek, a zatem także podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, należą do właściwości rzeczowej sądu okręgowego, a sprawy o wysokość samych świadczeń, w tym zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego - do właściwości rzeczowej sądu rejonowego, co wynika z art. 477⁸ § 1 i § 2 pkt 1 k.p.c.) doprowadziła do "rozejścia się" ściśle z sobą powiązanych kategorii spraw, co sprawia, że wyrok w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe bezpośrednio oddziałuje na rozstrzygnięcie w sprawie o zasiłek chorobowy i macierzyński. Sprawa z odwołania od decyzji obniżającej podstawę wymiaru składek zadeklarowaną przez płatnika składek względem zgłoszonego do ubezpieczeń społecznych pracownika jest najbliższej rodzajowo zbliżona do spraw o świadczenia z ubezpieczenia społecznego, co bezpośrednio wpływa na sposób ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Pogląd ten jest uzasadniony tym, że w tej kategorii spraw ustalenie podstawy wymiaru składek nie dotyczy sporu co do wysokości zobowiązania składkowego płatnika składek, ale jest wstępem (prejudykatem) do ustalenia wysokości świadczeń pracownika z ubezpieczenia społecznego.

Skoro przedmiotem sporu sądowego nie jest prawo do świadczeń, a ich wysokość (w tym przypadku – odpowiednio podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne), to o zaskarżeniu skargą kasacyjną decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia obliczona na podstawie art. 22 k.p.c. Wynikający z tego przepisu sposób obliczenia wartości przedmiotu sporu (a w konsekwencji także przedmiotu zaskarżenia) w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się dotyczy świadczeń jeszcze niewymagalnych i zależy od czasu trwania obowiązku świadczenia. Jeżeli jest to czas krótszy niż rok, to wartość przedmiotu sporu odpowiada sumie należnych świadczeń, a więc jej obliczenie nie zmienia założeń art. 21 k.p.c. Natomiast jeżeli okres świadczeń wynosi rok lub jest dłuższy niż rok, wówczas wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń przypadających tylko za rok, niezależnie od spodziewanego czasu trwania świadczeń.

Konkludując, należy stwierdzić, że wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego w niniejszej sprawie odpowiada różnicy między zadeklarowaną przez płatnika podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne a podstawą

wymiaru określoną przez organ rentowy, za okres ustalony w powyższy sposób, czyli z jednej strony, bez ograniczenia do przedziału czasu przyjętego przez Sąd Apelacyjny, z drugiej zaś, nie za cały okres zatrudnienia ubezpieczonej u płatnika składek, jak sugerują żalące się, lecz dwunastu miesięcy. Określenie owej wartości przez stronę skarżącą w skardze kasacyjnej na kwotę 7.800 zł ($1.700 - 1.050 = 650 \times 12$) trzeba uznać za prawidłowe. Tak oznaczona wartość przedmiotu zaskarżenia czyni uzasadnionym wniosek o niedopuszczalności skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.